

til 500 Kr., finder jeg ikke dette særlig paakrævet og ikke særlig i Kontakt med de økonomiske Forhold i det hele taget i disse Tider. Lovforslaget er paa dette Punkt undergaaet en Forandring i Folketinget, idet Bestemmelsen ved Lovforslagets Forelæggelse kun gik ud paa et Fradrag af 400 Kr. for hvert Barn. Et Flertal i Folketinget fandt imidlertid, at det var for lidt, og ændrede det til 500 Kr. Jeg finder, som sagt, ikke denne Forhøjelse nødvendig for at komme til et retfærdigt Skattegrundlag, og jeg mener tillige, at Konsekvenserne deraf kan blive uheldige. Man kan maaske nok sige, at en Kommune som Frederiksberg har Raad til et saadant Fradrag, men der findes maaske Kommuner, som har endnu bedre Raad, og som mulig kunde komme med Krav om endnu større Fradrag. Og hvordan vilde man saa stille sig dertil? Skulde man gaa med til en saadan Forhøjelse og derigennem øge Uligheden indenfor de forskellige Kommuner, eller skulde man trække samtlige Kommuner op i samme Niveau? Det er et Spørgsmaal, jeg synes man maa tage med i Betragtning, naar man gaar til en saadan Forhøjelse. I det hele taget tror jeg, at det Fradrag, der blev vedtaget i 1919 for København og Frederiksberg og senere med et andet Beløb for det øvrige Land, er fuldt tilstrækkeligt til at tilvejebringe et retfærdigt Skattegrundlag, men jeg kunde under Omstændighederne gaa med til Bestemmelsen, som den blev forelagt i Folketinget, nemlig om de 400 Kr. Derimod ser jeg mig ikke i Stand til at give min Tilslutning til Bestemmelsen, saaledes som den nu foreligger for det høje Ting, og jeg vil tage under Overvejelse eventuelt at stille Ændringsforslag til Sagens anden Behandling.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til videre Fremme, idet jeg gentager min Tilslutning, hvad Hovedpunktet angaar, medens jeg tager Forbehold med Hensyn til det andet Punkt.

Peder Hedebøl: Angaaende den historiske Udvikling dette Forslag vedrørende er der nu her i Tinget redegjort af den højtærede Minister, som er til Stede, og til denne Redegørelse har jeg intet at bemærke. Det er jo en af de Love, som man i sin Tid vedtog midlertidig for et Aar, fordi man ikke var sikker paa, om den skulde gælde længere, men som man saa en Række Aar igennem har forlænget Aar for Aar, for et Aar hver Gang. Der kommer let noget vanemæssigt frem, naar en saadan Praksis har været gældende nogle Aar, og det er for-

mentlig det, der er Skyld i, at Lovforslaget i dette Tilfælde, som jeg synes, fremkommer ret sent. Det indeholder jo de Skattebestemmelser, der skal være gældende for de to Kommuner fra 1. April, og det er derfor et noget sent Tidspunkt at behandle dem paa. Imidlertid tror jeg ikke, at den sene Fremkomst har gjort nogen større Skade, da det vistnok har ligget i Luften og været en stiltiende Overenskomst mellem Ministeriet og de to Kommuner, at denne Lov vilde blive forlænget; og kun paa det ene Punkt, som ogsaa her er blevet indgaaende omtalt af Ministeren og det ærede 13de Medlem for 5te Kreds (Bækgaard), nemlig med Hensyn til Børnefradraget, har det været lidt ubehageligt, at man ikke vidste, hvor man holdt, og hvad der vilde blive det gældende. Det Parti, jeg tilhører, er af den Opfattelse, at det er meget ønskeligt at gaa saa vidt som paa nogen Maade muligt med det skattefrie Børnefradrag, naar Talen er om Paaligning af Indkomstskat. Naar det ærede 13de Medlem for 5te Kreds (Bækgaard) nys udtalte, at han ikke syntes, den Affattelse, Lovforslaget havde faaet i Folketinget, var stemmende med Tidens finansielle Stilling, er det jo, i hvert Fald set fra et Familieforsørgerstandpunkt, ikke rigtigt. Thi Tiderne er jo netop saadanne, at de i meget høj Grad trykker store Dele af Befolkningen, og de trykker navnlig dem, paa hvem Forsørgerpligten overfor en Børneflokk hviler, og trykker desto tungere, jo større denne Børneflokk er. Hvis der derfor er en Mulighed for ved Forøgelse af dette skattefrie Børnefradrag at komme disse ganske særlig nødstedte Medborgere til Hjælp, synes jeg, det er i høj Grad paakrævet, og jeg synes, at det ogsaa er en i allerbedste Forstand social god Gerning at gøre det, fordi det vil lette det Tryk, der hviler paa disse Hjem, og vil give dem større Mulighed for at udfolde sig og sørge for deres Børn paa en tilfredsstillende Maade, end hvis man ikke gaar saa vidt.

Jeg synes ogsaa, at baade den højtærede Minister og Venstres ærede Ordfører noget overser, at det, der her er Tale om, jo ikke er Sagens endelige Afgørelse. Her er kun Tale om at vedtage en Lov, paa Grundlag af hvilken de paagældende Kommunalbestyrelser skal træffe deres Bestemmelser; for det er jo ikke en Gang muligt i Øjeblikket at sige helt bestemt, hvorledes det vil stille sig i det Aar, der begynder 1. April, eller, rettere sagt, det er ganske umuligt at sige det helt bestemt, fordi Fremtiden jo er usikker, ikke mindst i disse Tider. Men navnlig i det længere Perspek-